

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUÍ

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Jardí de la Reina, 19

Palma de Mallorca

SONARÀ CADA DIJOUS SI TÈ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, UNA Pesseta

Un número solt, CINC cts.

Cartes a un obrer

D'eleccions encara

Diumenge qui ve, se farà la tria.

Poca o molta, fluixa o intensa, la lluita existirà. Però no son lluita d'idees sino de partits. Encara l'engranatge antic de fer les coses prescindint del poble, roda... roda i rodará. No molt per aixó. Entre i entre hi ha ja buits, hi ha rodes que no agafen, lo qual vol dir que hi ha espais on la imposició en qualsevol forma no hi arriba.

I no es així. Els carrecs públics haurien d'esser retribuïts perque els que los ocupen no haguin de fer altre cosa per guanyarse la vida. I així podriem demanarlos mes responsabilitat de lo que fan i del que deixen de fer. Ademés, ells, haurien de tenir la obligació de presentar-se an el poble, i en llocs públics, parlant a la gent, haurien de demostrar lo que pensen fer, lo que han de fer, quant s'enfilin als llocs que persegueixen.

Així sabriem tots qui es el que ofereix les coses mes utilis i mes bones per la ciutat i pels electors. Així sabriem quins son els projectes que duen dins el carabassot tots aquets qui se presenten candidats.

Encara hi ha una solució millor. I seria — seria, perque algun dia vendrá — seria que els veïns de cada barri s'unissen, i donasen el vot, tots en massa an el qui'ls prometés la millor cosa pel seu barri, i amb obligació de donarlos compte de lo que fá o de lo que no fá.

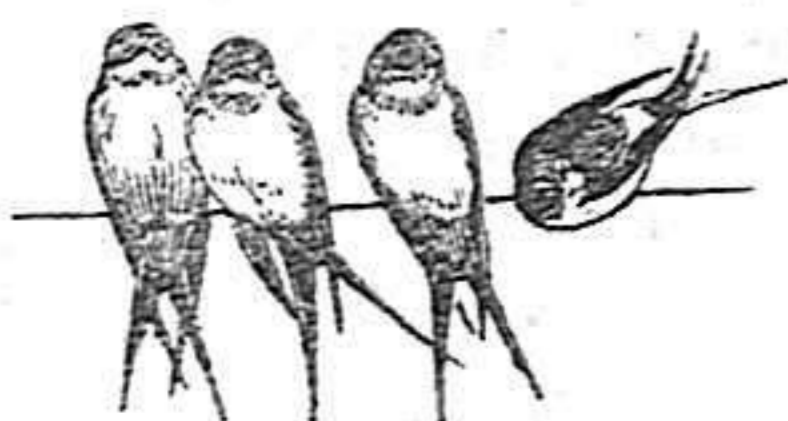
Els secrets de la política han d'haverse acabat. Tot ho havem de sabre tots. Per que els elegits, *els triats*, mos representen, ¿i a on s'es vist mai que el qui delega no sapiga perque ho fá?

Mentres tant arriba aixó, amics obrers, mentres tant diumenge, quant vendran a suplicarvos el vot demanau, sia el qui sia:

—I vosté que me promet, pel bé de la nostra classe i pel millorament del meu barri, i de la ciutat?

Adeu, i seny.

EL SEMBRADOR

UN RETGIDOR

Com i quant li varen venir a Mestre Rafel (a) *Ciuró*, les ganes de lluir *faix*, es una cosa que no he pogut arribar a sebre; tal vegada va esser una idea imbuida per la seva costella, o pels quatre amics que els vespres a un reconet de la taverna del cap-decantó de ca-seva, li escoltaren lletgir a forsa de premudes, el diari i ensaborien les seves paraules de crítica o de alabansa, els comentaris que posava a lo lletgit o els projectes que se treia del seu cervell.

Perque Mestre *Ciuró*, com to-thom li diu, degut tal volta a que menja sopes de lo que deixa una botigueta de vendre de la que s'en cuida la seva dona mentres ell es passetja, Mestre *Ciuró*, es un homo curtet de gambals, de posat seriós i honrat a carta cabal, conseqüent, segons diu, amb les seves idees, pero que no se per quina evolució ha passat de l'extrema esquerra a on sempre havia militat, a uns dels partits que es diuen moderats.

La primera noticia de que se presentava per retgidor va arribar-me per conducte de la meva criada mentres me servia el xocolate, i tal va esser l'impresió que me causá, que per poc me aufec a forsa de tossir; mes tart l'interessat me vengué a veure per demanarme el vot i es va expontanear amb mi donant-me les raons de la seva determinació amb el mateix tó d'aquell que escusa per adelantat una falta que está disposat a cometre.

—Miri D. Perico, me va dir —estic convençut que lo que necessita Ciutat es un Ajuntament format per homos (an aquesta paraula li donava una forsa tal que impresionava), pero aquests homos deven haver de estar avesats a administrar, perque tots sabem que per fer una cosa be hi han de estar anostrats; i jo encara que me estiga lleig es dir-ho, se lo que duc entre mans i per aixó i davant s'insistencia dels meus correligionaris, he resolt sacrificar-me pel be comú.

—Lo que me extranya, vaig dir jo, es que vos que sempre vos he conegut de idees avensades, vos presenteu ara come candidat de un partit tan distint del vostre.

—Aixó no te cap importancia, — me contestá un poquet empegait, s'homo camvia segons ve es temps i sa questió, (va afegir amb un *rasgo* de sinceritat) es tenir molts de vots.

Després de haver-li assegurat que el meu vot seria per ell i de haver declinat l'honor que me volia fer de nombrar-me apoderat seu, Mestre Rafel s'en va anar molt atrop-

llat a continuar sus trabajos electorales, segons me digué.

Desde aquest dia a ca Mestre Rafel no sent parlar de res mes que de *censos*, vots, interventors, componendes etc. etc. Ell i sa dona lletgeixen junts un llibret que han comprat a ca n'Amengual i Muntaner titulat *Ley electoral*, i vos assegur que tant l'un com s'altra ja el saben de memoria.

La mestressa está mes entusiasmada que ell i casi pert el toix derrera aquest assumpto; despuis-ahir va tenir una aferrada forta amb la dona de Mestre Bernat perque aquest diu que en *Ciuró* a fet *traició al partido* i que mereix penjar.

Les dues mestresses se digueren de tot, hi va intervenir un *urbano* an el qui la dona de'n *Ciuró* va amenassar amb gest de Princesa ofesa, que li feria perdre l'empleo quant el seu fos *concecal*.

Vos assegur que a ca Mestre Rafel no hi ha un moment de tranquilidat, lo que allá passa no es riure. Deu fassi la gracia que tot vagi bé i que promte poguem veure el *retroto* de'n *Ciuró* en so *faix* i el *picarol*.

PEP DE NA SANTEMA

(Continuará.)

LA MARGALIDA

Un bell capvespre d'abril
vos passetjaveu gojosa
amb un pom de flors gentil
a demunt el pit, hermosa!

No sé que us vaig dí, i vos digueren:
—«Preguntem la margalida?»
I del ramell ne prengueren
La mes blanca i mes garrida

I d'una'n una arrencaveu
Les seues fulles: —«si, no...»
I'ls fins llavis remenaveu
Com qui resa una oració...

I arrencareu la darrera
De les fulles de la flor,
I vostra vista, encisera,
Se va amarà de trirtor..!

M. LÓPEZ LLULL

de la

«Societat Artística Mallorquina»

1919.

De tot el Mon

Per cable especial

Anallitsensasoporoffw-6-2-920— Ja som a Rússia.

I a la Rússia que som es la Rússia blanca. No sabeu perque l'anomenen així? no; idò, jo tampoc ho sabia pero ara ho sé, li diuen blanca perque no veis mes qu'un mantell blanc blanc-blanc que tot ho embolcalla: es com si fos un llençol gros i aquest llençol no es altra cosa que neu. Si, neu pura i blanca i vetaquí perqu'es que li han donat el nom de Rússia blanca a la Rússia qu'ara estic, perque el blanc es l'unic color que s'ovira.

Estic dins d'un vagó del Transiberià: es un vagó abandonat, que l'he transformat en una habitació bastant reconfortable del que jo he establert una comparança amb el dels nostros ferro-carrils de Mallorca, s'hi assembla en que no té rodes i en que esta casi destrosat i en que m'en vaig a dormir avui i al l'endemà quant me despert me trob an el mateix lloc qu'el dia abans.

No trobau que hi te molta retirança? Jo fins i tot estic temptat d'asegurar que son fets del mateix constructor. No vos pareix? Pero en tot s'ha de coneixer que té una ventatge grossa, i es que mai per mai trabucaré per haver agafat massa velocitat.

No m'es estat possible parlar amb totes les persones que volia, pero he pogut agafar al vol un dato interesant.

L'exercit vermell te un dels capitans de lo mes etxeravit qu'hi ha: desde que comensá la revolució fins an el dia d'avui no li ha faltat cap homo, i aixó qu'es estat sempre allà on la matança (d'homos, eh?) era mes grossa.

Per obtenir aquest resultats se val d'una fórmula bastant *económica*; entren en foc els seus homos, i com qu'els enemics no tiren confits n'hi feren i n'hi maten uns quants, se retiren i s'en van. Per la carretera troben un pagés o un carreter, el crida i li diu.

—Que nomeu?

—Jo, *Petrovsk*.

—Idó bé *Petrovsk*, d'avui en endevant sereu en *Nicolosvsk*, i sou sabater i me deveu unes espadnyes que vos valg fer dar fa pocs dies: jau aquí tenu la documentació. I li allarga la del mort, l'altra tan si vol com si no vol no te mes remei que seguir i així es com l'homo encara te els mateixos soldats amb els que comensá quant la revolució.

Ara m'entreguen una carta del *Buscaret*. Mil mercés per la finesa, prenc nota dels vostros lletreros; vertaderament son uns exemplars modelos: quant els he vist he pegat un bot ben a, amb un poc mes esbuc el sostre del vagó.

Tenc ganes de pintar-los per les parets amb lletres grosses: ben mal fetes i així me pareixerá que no som tan enfora de *la Roqueta*.

Buscaret, i d'en Lito no m'en deis res, que fa? *Comenau* ferm a tot-hom i fins un altra.

V. DE CAMPFLORIT

ES FRAC

(Quadro de males Costums)

(Acabament)

Perduda aquella especie de virginidad ruborosa (desde's moment que se trobà mesclat amb sos altres), i que li feia pesà es frac demunt ses espat-les com si hagués estat de ferro fús, ja no se trobava l'homo tan mal aplè. Sa sanch ja li circulava amb certa llibertat per ses mans alliberades des guants, totduna que va essè possible; es capell de trona ja no li xupava s'enteniment, y es frac ja no li era una camia de forsa. Axò no vol dí qu'es nostros Retgidó tengués s'us complet de totes ses facultats ni que estàs amb son plè conexement; pero ja conexia es coneguts i ja sabia per ahont caminava. Així es que quant sortí de la Sala per anarsen a retiro, era un homo nou, aparte des pèus, que amb ses botines de xarò li havian prèes es rebull, i no podia donà passa.

Quant va embocà es séu carré, sa mestressa ja l'esperava an es balcó amb sos tres nins, sa nina, es quissó i es moxet, i ja havian sortit a tots es portals, balcones, finestres i porxos, tots es vehinats que no dinaven o no feian l'hora. Prova que mestre Quietano estava més tranquil, s'haverse aturat a fé una verba amb sa barbera d'es costat, que li paupà i li mirà sa medalla per cada cara i que va cridà s'homo perque la vés.

—Mirala bé, (li digué molt serio es Retgidó), mirala bé, que ja no's fácil que la vejas de més apròp.

Es caga-nius movia un escàndol, cridant:

—¿Pai, que'm duis? ¿Pai, que'm duis?

I l'homo s'en pujà a ca-séua, perque se-gons assegurava, a més des mal que li feien ses botes, trobava qu'era hora de dinà, perque ja tenia l'ànima a n'es pèus. Jò'n conech d'altres que la hi ténen tot l'any, maldement hajan dinat.

Es dilluns dematí, després de darli una uyadeta de sol i de dexarla que no parexia tocada de mans, sa *pessa* va quedà penjada a dins es guarda-robes... Aquí comensa a faltarme való...

Fins ara havia disfrutat vejent disfrutà tota una familia. Aquell frac amparava, amb ses séues ales, totes ses ilusions cumplides d'un matrimoni antich; i quant el posaven cada diumenge demunt es llit, perque no s'ar-nàs, amb ses mànegues y ses faldes axamp-lades en creu, parexia un monstuo domesticat per protegí aquella casa contra ses en-vestides de sa dissòrt. Y aquella medalla penjada p'es coll d'una *Divina Pastora* qu'estava dins un escaparat demunt es cantarano, parexia s'emblema de s'autoritat divina, respectada i venerada per sa guarda d'anyellets envernissats qu'amb so cap baix i còp-piu mos representaven a noltros... contribuyents.

Per una d'aquestes fatalitats que per tot lo mon passen, pero que d'Espanya no'n sur-

ten a mestre Quietano el dimitiren de Retgidó... ¡i axò que sa mudada li havia costat cinquanta lliures dessèt sòus i onze dinés! i axò que no feia tres mesos que la tenia i no la havia duita més qu'aquell pich!

Totes aquestes rahons no bastàren per fé caure es plat de sa balansa de sa part des nostros Retgidó i... un hora-baxa, foscando, a sa mateixa hora en que ses rates-pinyades (més o menos municipals) surten a fé revol-tèris, i ses òlibes giscan dalt ses terrades, un ministre tocà a ca'mestre Quietano... i des coll de sa *Divina Pastora*, sa medalla desit-jada, que ha acariciat tants de pits patriò-tics (?), va passà, després d'haverla besada es matrimoni, a ses mans de aquell ministre, que'u va essè de mort, per ses ilusions de mestre Quietano, per ses satisfaccions de sa mestressa i per s'honor de tot es barrio.

Per molt que sa mà d'es Temps, graponet-jant dins es cor de s'homo, ho arranqui tot, inclús es mals instints, no logra mai, desa-rrelà s'esperansa. Cap Govern ni cap Go-vernadó se recorda, ni crech que s'en recor-di mai, de mestre Quietano; pero cada diu-menge es frac estén ses quatre antenas de-munt es llit de matrimoni. Sa mestressa, que ja comensa a veurehi clà amb aquest assun-to, ha cercat desfersen, per devall mà, venentlo a alguna comercianta de levites em-prades; pero mai lei han volgut comprà, per-que diuen qu'un frac no serveix per rès; per-que es qui l'han de menesté el volen nou, i es qui no l'han menesté no'l poden dú ni'n poden fé més qu'un *jaquet de chulo* que en aquesta terra no s'estila.

Crech que encara qu'hagués trobat com-pradó per sa *pessa*, no s'hauria atrevida a vendrerla, per no havè de tení es primé es-càndol amb so séu homo. Pero axò sí, cada diumenge decapvespre, quant mestre Quei-tano amb sos colzos demunt sa taula, des-prés de dinà, fa es xigarret amb molta calma, *ella* entra dins s'alcova i surt amb so frac es-tès amb actitud de dà un *recorte*, i després de darli quatre espolsades al aire, li diu:

—I bono, que n'hem de fé d'aquest trasto? ¿Vols que veja si'n sortirà una *pessa de còs* p'en Sidoró?

—No.

—¿Vols que veja si mos ne faràn russes per s'hivèrn?

—No!

—¿Vols qu'en fassem uns guardapits p'en Pepito?

—No!!

—Idò, en no essè qu'en fassem agafadors de planxa...

Aquí mestre Quietano li despara una uiada despreciativa bastant elocuent perqu'*ella* giri en redó i estoji, fins es diumenge que vé, lo qu'antes era *prenda* d'aliança i ara es es-ca de renous. Abans d'estojarlo, mestre Quietano hei sol entrà, escuses de tancà bé ses portes des guarda-robes, que se solen entrecualcà; i quant surt, casi sempre ets uis li espietjen. Respectem aquets dolors.

Ja sent que me preguntarán: ¿I quant es-pera mestre Quietano podè encapillarse es frac? ¿Creu tornà essè Retgidó?... De cap manera: mestre Quietano ja sab que amb so séu frac no esclafará més es vellut vermey

de la Sala... pero espera planzá sa friseta verda de la parroquia.

Carlos quint va entrà a Yuste... Mestre Quietano entrarà a sa prohomonia del Sacramento.

Allà hei durà sa séua bona fe i es séu bon fràc.

¡Déu fassa que l'any qui vé los vejem a sa processó del Corpus!

LA FLORIDA

Vos heu detenguts alguna vegada, a contemplar desde una eminencia, el quadre altament sugestiu, que ofereixen els ametlers florits?

S'estén als nostros peus, una catifa blanca, molt blanca. Es un de aquests dies, plètòrics de sol i llum, amb un cel puríssim, blau, intensament blau, de la nostra incomparable Mallorca; rompent la voluptuositat del paisatge, posant-hi, la seua nota severa, l'espènerós garrover o les teulades negrenques de alguna casa humil, pujant camp a nosaltres, un ubriagador perfum de les castes floretes, que fa pensar en les daurades bresques... i al lluny, la nostra mar blava al reflectir el raigs del sol cegador, dins les seues aigües tremoloses, sembla un camp de brillants, fent espurnejar la nostra vista ja amèrada de tan deliciosa perspectiva.

¡Quanta poesia fe el camp, ara que tot comença a néixer, a dar senyals de vida, a engalanarse orgullós amb una admirable gamma de colors i variats matços, que fan entonar al homo miserable, un himne de alabança al Creador.

ESTHER

30 Janer 1920.

PER INFANTS... I GRANS

TAL COM PAGUIS, COBRARÁS

(Conte Xines)

Assegut demunt un marge vora el camí que du a Nang-Shing, ombrejat tot ell pels alts i vincladisos bambús, seuen reposant, un xinoi vell i un jove fill seu. El vell resegeix amb la vista tots aquells entorns i es veu en son esguart un deix de tristesa.

Ara escolta embedalit la remor llunyana del riu que rega l'arrosser qu'es columbra allà baix i que madura devall del sol esplendit que llúu, dins la volta blava, tota s'engalanadura i magestat.

Per fi el vell rompé el silenci i es dirigí a son fill, diguent-li:

—Fill meu; no es ver qu'en son d'hermosos tots eixos camps? Mira: allà, els cignes que boguen, ergullosos de son plomatge blanc, demunt les aigües mai quietes del riu, aquí els bambús que s'enfilen i qu'el mes lleu oratjol els vincla fins a ferlos tocar la terra; acullà els morers de quines fulles viurà el cuc de seda... i tot aixó ja no ho veuré més!

Mira: fou aquí mateix que trenta anys en-rera, quant jo era com tu, mios aturarem amb el meu pare, a ell l'havía cançat el camí, no podia casi alenar i per rependre forces, mos aturarem...

I, sabs a on el duya al meu pare?

—Qui sab...

—Idó, el duya a l'asil, de la propera vila de Nang-Shing, feia d'ell lo qu'ara tu fas de mí...

—Pero, mon pare, vos ja sabeu que lo que faig es per força, que les males anyades han minvat els nostros rèdits i que la casa está malament de tot, que no tenim mes remei que suprimir i simplificar gastos...

—Si lo mateix que jo deia an el meu! que som vell i els vells per tot fan nosa, diguem-ho clar al manco!

Pero, va! que ja vendrà també la teva.

Ja veus, jo vaig dir el meu pare a l'asil; ara tu m dus a m'hi com a tu t'hi durà el teu fill; es lo que diu l'adagi: tal com paguis cobrarás.

I el vell callá.

Per la ment del fill hi passaven un munt d'idees, i son cap fa poc alt amb desvergonyiment, s'anà acotant poc a poc demunt son pit...

Quant el vell volgué reprendre el camí, s'apoiá en el brás de son fill pero no fou per anar a vila sino que desfent el camí fet s'entornaren a caseva; una caseta blanca d'allà enfora devant de la qui jugatetjava un estol d'aucells de mils colors fent una xerradissa alegroia.

V. DE CAMPFLORIT

Chin-Shon Janer 1920.

Berbes

Un metje va anà a veure una gran Loquera ahont res hei mancava.

Es Directó el fé acompanyá per un d'els acuyits que resultà essè una persona de gran capacitat i de molts de conexements, que tot heu sabia i de tot donava ses fites netes.

Es metje li pregunta:

—I vostè també es loco?

—Si senyó.

—Com s'enten? Amb aquest cap tan clà...

—Es qu'aquest cap no es meu.

En Goriet es Llosquero se dava importancia devant ets séus amics de que feia comedís en es Circo.

Un vespre l'anaren a veure, pero no sorti en escena.

—Escolta, Gori: dius que fas funció?

—Si qu'en fas...

—Idó perque no has sortit avui?

—Perque feia de pueblo en lontananza,

En Llampas mira passà sa processó des dijous Sant desde la Rambla amb un parei d'amics.

Quant ha passat propòsa a n'es séus companyeros anarla a veure de sa Plassa de Santa Eulari:

—Pero homo; si ja l'hem vista. ¿Encara no'n tens prou?

—No més l'hem vista d'un costat i are l'hem de veure de s'altre.

Parlant a una reunió d'un oculista que s'havia retirat amb una fortuna colosal, digué un des presents:

—No es estrany, per que ses consultes que feia costavan un ui de sa cara.

Una cotorra va fugi de dins sa gabia, pegà volada, i s'en anà a posà demunt un abre, a a fora-vila.

Un pagès barbatxo, que no havia vist cotorras mai, ni sabia que n'hi hagués en el mon, la va afiná, i tractá d'agafarla.

S'enfilá poc a poc dalt aquell abre, i quant ja anava a posarli má demunt, sa cotorra pegá un giscó i digué:

—¡Cotorrita real! ¿i ara que vòls?

Es pagès romangué astorat, i enretirant sa mà depressa, li va di:

—Perdon: jo'm pensava que voce-mercè era un auzell.

Diu:—Bon dia tenga; escolt, señó, ¿seria vostè per casualitat es metge que viu en es primé pis?

—No.

Diu:—Es estrany: sa mestressa de sa botiga m'ha dit que si que vostè heu era.

—Idó heu d'entendre que jo som es metge que viu en es primé pis; pero no som metge per casualidad. Set anys d'estudià me costa s'esserhó: ¿enteneu?

—No res: perdon de l'enfado.

Primera confessió:

—Digues, ninet, ¿de que t'acusas?

—Jo, de res. Es mestre de sa mèua escola diu qu'está mal fet. A n'en Pepito, que des-puisahí mos acusá, el fé está rodillado i li pegá dues paumetes.

Díalec entre dos amics:

—Que besties que som!

—Homo! bé podías haver-hó dit en singular.

—Tens rahó, no hei havia pensat; que bestia ets.

Un avaro se confessava, a ses portes de la mórt.

Es sufriments de sa séua malaltía no'l dexavan un instant; axí es que cridava tot seguit:

—Ai, axò es un infèrn!..

Es confés, qu'era un homo molt sábi i molt viu, li digué:

—Ara ja?

S'altre dematí mentres feia brusca, una criadeta un poc blaiá estava en es balcó.

Uua amiga séua li pregunta desde es porxo de devant;

—Juanaina ¿que no veus que te banyas?

—Si, ja'u vetx ell; pero es Senyó m'ha dit qu'hei estigués una bona estona perque me falta s'aigo de s'Abril...

Exámen de Historia natural, a una escola de nins.

—Quin es s'animal que mos dona es cuxot?

—Es carnicé.

TRENCA-CLOSQUES

GEROGLIFIC

PL ombra

TRES BOIS.

ACROSTIC

N
O
M
S
D
E
H
O
M
O

PORQUERET DE LA PELLICA.

COLNOS

Quin es el colmo d'un mal-pagador?
UN QUI FA FUM.

XARADA

Prima, en la solfa.
Dos en el mar.
El tot, se troba
en el altar.

POLO.

CAVILACIO

1 Janer...

FABIOL.

TARJETA

Modest Palmer Victefoc

P.

Compondre el nom d'un celebrat escriptor.

ELS TRES GERMANS.

SEMBLANCES

En que s'assembla la Séu an el Castell de Bellver?

I una ballena a un túnel?
I una corrida de toros an els estudiants?

ID. ID.

Fins dijous qui vé si Deu ho vol i Maria.

Solucions del numero passat:

A la cavilació: Després del dia vé la nit després de la nit, el dia.

Al geroglific: Comestibles d'en Pere Comes.

Al Problema: Posen 3 litres a dins la botella de 3 i la trabuquen dins la de 5; tornen a omplir la de tres i a buidarla dins la de 5, pero com que ja n'hi ha 3, nomes n'hi cabran 2 més, quedantne 1 dins la de 3; trabuquen la

de 5 a dins la de 8 i la que hi ha dins la de 3 a dins la de 5; omplen de nou la de 3 i trabuquenla dins la de 5 ahont ja n'hi ha una tendran les 4 desitjades.

A la endevinaia: El tabac.

Endevinaires: Polo, Porqueret de la Peliça, Dos lleters, Antoni Gros, Borifarra, Els tres germans.

JOANET DE SA GERRA.

Concurs d'en PERE VENTAFOC

A darrera hora he rebut la solució del Viscompte de Morceau.

En el sorteig resultaren premiats *Els tres Bois* que poren pasar a recullir el *Sac de Cahuets*, que son *calentets...* i salut, estimats!

CORRESPONDENCIA TRENCA-CLOSQUE A

Botifarra.—El geroglific anava ab la vostra firma i es el que me deis. Sou vos que vos confoneu. Heu de comprendre, *fill meu dolç*, que no tots els ignorants venen obligat a sabre el *francés*. Gracies per lo demés.

Porqueret de la Peliça.—Va esser una distraccio. Perdonau! Basta tan sols la solucio. Tot ses rebut i... millions de gracies... *bon amic!*

Fabiol.—Supós que ja teniu noticies meues. Estau content?

En Rubio.—Això es diu anar depressa: estic molt content. Gracies.

JOANET DE SA GERRA.

Tip: de S. Pizá

MERCERIA
preferida de la gent de bon gust
Gil Panadés
Sucessor de MARIA JAUME
QUIN, 12
Sucursal: Jaume II, 1, i Brossa, 2
Dibuixos, pintura i brodats a la mateixa casa.

Perfumeria ROYAL
Colón, 5 i Baratillo, 1
PALMA DE MALLORCA
Productes de perfumeria, els més selectes del país i estrangers
—Paraguas, guants, corbates, etc.
Tot de classe superior i a bon p. eu.

Argenteria REY
la més anomenada de Ciutat
Colón, 23
Or, argent i platí
Orfebreria relligiosa; Joies artístiques; objectes de servici de taula i tocador.

Noviis: Abans de parar casa, per tot lo que s'es a ester de taula, cuina i sarvei domèstic, anau a
CA'N BUADES
COLON. 33
Casa ben proveïda de tot i a preus que vos satisfaran.—Anauhi, que no vos ne p. nediren.

 AUTOS I CAMIONS

Automovils **Apperson:** 8 cilindres 34 | 60 H.P.; Elegantíssim i cómodo: Una verdadera meravella mecánica: Consum garantiat: 22 litres per cada 100 Kms.

Camions **Vichita:** Una gran revolució an el transport. Adoptat pel Govern Nord-Americá; Rapidesa i gran economia.

De 1 a 6 tonelades de carega util i amb carroceries a conveniencia del comprador.

Tant els cotxes com els camions se venen completament equipats i a preus que no admeten competencia.

Per informes dirigir-se:

Sto. Domingo 12-1er-1.ª Ciutat de Mallorca.